

EJMI TINTERA

ČUJES LI
LAŽ?

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

Amy Tintera

LISTEN FOR A LIE

Copyright © 2024 by Amy Tintera

All rights reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Lori, Emi i Danijelu.
Hvala vam što imate toliko ideja.

PRVO POGLAVLJE

LUSI

Jedan podkaster je rešio da mi upropasti život, zato ću kupiti pile.

Pravim planove za to pile dok sedim iza svoje pregrade u kancelariji *Investicionih usluga Voltera Džej Brauna* i čekam da me otpuste. Prestala sam da se pretvaram da nešto radim još pre dva sata. Sad prosto buljim u recepte na telefonu i sanjarim o tome kako ću napuniti pile limunom. Spremiću pile da se izvinim svom momku.

Nešto kao veridbeno pile. Koje žene spremne da nagovore svog momka na prosidbu. Samo što ja ovo spremam da pomoću njega kažem: „Oprosti što ti nisam rekla da sam glavna osumnjičena za ubistvo svoje prijateljice.“

Ukratko rečeno, pile u znak izvinjenja.

„Lusi?“

Podižem pogled s telefona. Moj šef stoji na vratima svoje kancelarije. Namešta kravatu, kašljucne da pročisti grlo.

„Možeš li da dođeš na trenutak?“, pita me.

Konačno. Očigledno su odlučili da me jutros otpuste. Stakleni zidovi kancelarije su čudan izbor u svakom slučaju, ali naročito kad imate sastanak s još troje šefova i niko od njih ne

može da prestane da za sve vreme razgovora stalno skreće pogled ka vašoj pomoćnici, o kojoj se, nesumnjivo, rasprava i vodi.

„Naravno.“ Stavljam telefon u džep i ulazim za njim u njegovu besprekornu kancelariju.

Zapanjena sam koliko netaknuto izgleda, iako radim kod njega već gotovo godinu dana. Na bež zidovima ništa ne visi. Nema kutija naslaganih u uglu. Na radnom stolu nema uopšte ničega osim monitora i tastature. Kad Džeri Hauel uveče izađe iz kancelarije, za sobom ne ostavi nikakvog znaka da je ikada bio tu. Verovatno je promašio zanimanje. Bio bi izvanredan serijski ubica.

Mada, naravno, tek mu je tu negde oko četrdeset pete. Ima još sasvim dovoljno vremena da pronađe sebi novi hobi.

Sedam na stolicu sa suprotne strane stola od njega i trudim se da mi lice izgleda prijatno. Da ne oda kako spokojno razmišljam o njemu kao višestrukom ubici.

(Kad vas optuže za ubistvo, jedna od pratećih posledica je da provedete mnogo vremena razmišljajući o tome, pa se naviknete.)

Džeri podiže ruku da dodirne kosu, a onda brzo sklopi ruke na stolu. Često to radi, mislim da je imao naviku da se igra kosom, ali sad ćelavi, pa je ošišan na milimetar.

„Žalim, Lusi, ali moraćemo da te otpustimo.“ Niko neće pasti u nesvest od čuda na te njegove reči.

Klimnem glavom.

„Smanjujemo broj zaposlenih, nažalost.“ Ne gleda me u lice, nego u neku tačku negde iznad mog ramena. „Asistentsko osoblje će preuzeti dupli posao. Čelsi će pomagati i Rejmondu i meni. Žao mi je.“

U svemu ovome, deblji kraj je zapravo izvukla Čelsi. Duplo više posla, a sve zbog jednog podkasta o zločinima iz stvarnog života.

„Razumem.“ Ustajem. Džeriju je laknulo što ne pravim scenu.

Kroz glupo izabrani stakleni zid kancelarije vidim da je dan stražar iz obezbeđenja već stoji pored mog stola. To jeste

uobičajeni postupak kad nekoga otpuste, ali ne mogu a da ne primetim da je sve troje ostalih službenika koji sede u odeljcima do mene pobeglo.

Pretpostavljam, dakle, da se nećemo rastati uz piće i „baš nam je žao što su te otpustili jer si osumnjičena za ubistvo“.

Moj radni sto nije tako uredan kao Džerijev. Treba mi malo vremena da pokupim šolju za kafu, bocu s vodom, tašnu i nekoliko tubica balzama za usne. Čovek iz obezbeđenja se ne odmiče od mene.

Sprovodi me do lifta. Svi me ili gledaju ili se prave da me ne vide. Čelsi je, reklo bi se, besna.

Ulazim u lift. Vrata se zatvaraju.

Čovek iz obezbeđenja se naginje ka meni cereći se. Dva prednja zuba mu se preklapaju.

„Jesi li ti to bila? Jesi li je ubila?“

Uzdišem. „Ne znam.“

„Ozbiljno? To je čista istina?“

Lift se ponovo otvara, uz jedno *cing*. Izlazeći, osvrćem se preko ramena ka čoveku iz obezbeđenja.

„Istina nije bitna.“

DRUGO POGLAVLJE

LUSI

Verovatno nije fer reći da mi je podcast upropastio život. Tehnički, život mi je upropašten one noći kad je Savi ubijena.

A onda još jednom sutradan, kad sam odlučila da izađem u ranu jutarnju šetnju dok mi se njena krv sušila na haljini.

I treći put kad su svi u mom rodnom gradu zaključili da sam je ja ubila.

Podkaster koji je pet godina kasnije izneo ceo slučaj pred oči javnosti, međutim, nije mi naročito popravio život.

Spremam pile u znak izvinjenja zato što moje bivše kolege s posla nisu jedini koji slušaju najnoviju sezonu podkasta Bena Ovena o zločinima iz stvarnog života. Moj momak Nejtan je bio vrlo čudan kad je sinoć došao s posla kući. Došao je kasno, smrdeo je na pivo i nije hteo da pogleda u mene. Očigledno mu je neko ispričao.

Ruku na srce, ja nikad nisam imala nameru da mu kažem. Nejtana nije interesovalo gotovo ništa osim njega samog. Mislila sam da ni na šta o mom slučaju neće naići.

Poznajem mnogo muškaraca posvećenih isključivo sebi, ali nijedan nije ni prineti Nejtanu. To mi je najdraže kod njega. Ne

moгу ni da se setim kad me je poslednji put pitao nešto o meni lično. Kad sam mu rekla da sam se s dvadesetak godina bila udala i provela dve godine u braku, odgovorio mi je: „Nemaj brige, hoćeš u bioskop?“

Sigurno me je u početku naše veze u nekom trenutku potražio na internetu, ali moj slučaj nije bio privukao pažnju državnih medija, a ja nikad zapravo nisam bila uhapšena, tako da bi trebalo malo prokopati pa da me čovek pronađe. Za Nejtana je to bilo previše truda.

Sada je, međutim, zahvaljujući mom najneomiljenijem podkasteru, prvo što vam iskoči kad na *Guglu* ukucate „Lusi Čejs“ – ubistvo. Zato spremam pile u znak izvinjenja i spremam se da budem ostavljena. Odmah pošto sam otpuštena.

Poštena da budem prema Benu Seronji Ovensu, Nejtana i ja verovatno ionako ne bismo izdržali zajedno duže od još mesec ili dva, čak i da nam nije ubistvo ubačeno kao začim u vezu. Zabavljali smo se samo tri meseca kad mi je predložio da se uselim kod njega. Meni je bio istekao ugovor za stan koji sam iznajmljivala, a još smo bili u onoj fazi veze kad vam je sve vreme samo do seksa, pa je taj korak izgledao logičan. Ionako sam bila kod njega svaku noć.

Nažalost, ta se faza završila oko dve nedelje pošto sam se preselila. Prilično sam sigurna da se Nejtana pokajao zbog svoje odluke, ali on je od onih tipova koji izbegavaju sukobe po svaku cenu. Tako smo, iako nam to nije bilo posebno prijatno, živeli zajedno već dva meseca. Prilično sam sigurna da nijedno od nas nije bilo ushićeno time.

Neka ovo posluži kao pouka svim muškarcima koji ne mogu da podnesu sukob – budi muško i ostavi devojkę, inače ti se može desiti da ostaneš večno da živiš sa ženom osumnjičenom za ubistvo.

Vrata se otvaraju i Bruster otrči, mašući repom, da pozdravi Nejtana.

Lagala bih ako bih rekla da Brusterova krznata žuta labradorska glava nije doprinela mojoj odluci da ostanem da živim s tim čovekom. Možda je krajnje prosečan lik, ali kad su psi u pitanju, ima izvanredan ukus.

Osim toga i pristojan ukus kad je reč o stanovima. Nedavno renoviran dvosobni stan od osamdeset pet kvadrata, s mašinom za posuđe i mašinom za pranje i sušenje rublja prevazilazio je sve što sam ja bila u stanju da iznajmim u Los Anđelesu. Imao je sivi parket i blistavobeke mermerne površine u kuhinji, koje više nisu toliko u trendu, ali i dalje jasno daju do znanja da plaćate mesečnu stanarinu koja bi užasnula ljude u većini drugih delova zemlje.

„Zdravo, dečko.“ Nejtan provodi podugo vremena milujući psa i trudi se da ne gleda u mene. „Nešto lepo miriše.“

„Ispekla sam pile.“

Nejtan se uspravlja i konačno pogleda ka meni. Pažnju mu privlači pile, koje se hladi, izvađeno na šporet.

„Odlično.“ Nejtan olabavljuje i skida kravatu, otkopčava dugme na okovratniku košulje.

Nekad sam volela da ga gledam dok to radi. Uvek izvije vrat u stranu dok izvlači dugme ispod okovratnika. Ima u tome nečeg stvarno seksi. Svaki put kad dođe kući, ja bih ostavila ono što sam radila tog trenutka i priskočila da ga poljubim. Uvukla bih prste u njegovu tamnu kosu, koju je savršeno začesljao u stranu pre nego što će poći na posao, i malčice je raskuštrala, jer po mom mišljenju tako lepše izgleda.

Nejtan primećuje da ga gledam i odjednom kao da se uplašio i zabrinuo. „Idem, ovaj... da se presvučem.“ Strelovito jurne u kupatilo, kao da ću pojuriti za njim da ga poljubim.

Vadim dvokraku viljušku i nož da isečem pile, koje mi sad više ne izgleda kao dobra ideja. Možda mi i nije dovoljno stalo da se izvinjavam.

Mada, s druge strane, moraću da nađem gde da živim ako me Nejtan izbaci, a stanodavci po pravilu postavljaju sitničave zahteve, na primer da dokažete da imate prhode.

Probola sam pile baš kad je Nejtan ponovo ušao u kuhinju. On guta knedlu, adamova jabučica mu poskakuje, a ja načas zamislim kako mu zabadam viljušku u vrat. Dva kraka bi ostavila dve krvave rupice, kao vampirski ujed.

U drugoj ruci držim nož, i tako ga gledam nepomično, s po jednim oružjem u obe ruke, i čekam. Hoću da on to izgovori prvi. Očigledno misli da sam ubica, treba to prvi i da kaže. Prilično sam sigurna da su pravila takva.

Gledam ja njega. Gleda on mene.

Na kraju kaže: „Kako je bilo na poslu?“

„Otpustili su me.“

Nejtan me pažljivo obilazi i zavlači ruku u ormarić pored frižidera. „Strava. Hoćeš vina? Ja ću malo vina.“

Čekam da ono što sam rekla konačno dopre do njega, ali on prosto vadi bocu vina, potpuno nesvestan.

Zarivam nož u pile, između grudi i bataka. Možda s malo više siline nego što je bilo neophodno.

Nejtan poskoči. Osmehujem se.

Kako je krenulo, završiće oženjen ubicom.

Čuješ li laž?, podkast s Benom Ovensom

PRVA EPIZODA – „UMILJATIJU DEVOJKU NIKAD NISTE UPOZNALI“

Maja Harper: Izvukla se nekažnjena za ubistvo, svi to znaju. Svi živi u Plamptonu znaju da je Lusi Čejs ubila svoju sestru. Samo što niko nije mogao to da dokaže.

Maji Harper je bilo osamnaest godina kad je njena starija sestra Savana ubijena. Savanu opisuje kao veselu i milu, devojkicu koja je mogla da pripremi žurku za nepun sat a da sve izgleda kao da je uložila mesec dana truda.

Maja: Bila je tako dobra i predusretljiva prema svima. Najbolja sestra na svetu. Dok je išla u srednju školu, puštala me je ponekad da se družim s njom i njenim drugaricama, a čak nismo bile ni blizu po godinama. Bila je šest godina starija od mene. Ne znam ni za jednu drugu stariju sestru koja je puštala desetogodišnju klinku da se zalepi za nju i ide s njom na fudbalske utakmice.

Maja je rado pristala da razgovara sa mnom, ali ne veruje da će mi uspeti da otkrijem išta novo.

Maja: Znate da je moja porodica angažovala tri zasebna privatna detektiva, zar ne? Moji roditelji nisu odustali. Ne znam da li je preostalo išta više da se otkrije.

Ben: Upoznat sam s tim, da.

Maja: Valjda ne može ni da šteti. Hoću da kažem, prošlo je pet godina, i kao da više nikog nije briga što je Savi u grobu. Svi su digli ruke.

Samo kratka napomena. Često ćete čuti ljude koji su poznavali Savanu da je zovu Savi. Tako su je uglavnom svi zvali.

Ben: Znači niste čuli ništa novo od policije ili državnog tužilaštva, ni od koga?

Maja: Već nekoliko godina ne. Svi su oni znali da je Lusi kriva, samo nisu mogli da dokažu, valjda.

Ben: Nije bilo drugih osumnjičenih?

Maja: Ne. Mislim, Lusi je bila sva isprskana Savinom krvlju kad su je našli. Pod noktima je imala ćelije Savine kože, a na Savinoj mišici su bile ogrebotine i masnice u obliku Lusinih prstiju. Ljudi su ih videli kako se svađaju na svadbi. Lusi ju je ubila. Ubila mi je sestru i izvukla se nekažnjeno zato što je nesposobna policija saopštila da nema dovoljno dokaza da bi je uhapsili.

Ben: Jeste li imali nekog kontakta s Lusi u skorije vreme?

Maja: Ne, ne otkako je otišla iz Plamptona. Nikad više nije dolazila, iako joj roditelji još žive ovde.

Ben: Koliko je vama poznato, ona još tvrdi da se ne seća ničega o onoj noći kad je Savana ubijena?

Maja: Da, to je njena priča.

Ben: Verujete joj?

Maja: Naravno da ne verujem. Niko joj ne veruje.

Je li istina da niko ne veruje Lusi Čejs? Krije li ona nešto ili Plamptonci već pet godina optužuju za ubistvo nevinu ženu? Hajde da otkrijemo.

Ja sam Ben Ovens, a ovo je podkast *Čuješ li laž?* Zajedno razotkrivamo laži i pronalazimo istinu o onome što ljudi govore.

TREĆE POGLAVLJE

LUSI

I spostavilo se da Nejtan nema petlju.

Jeli smo pile. Pili smo vino. Igrala sam se ogromnim nožem za sečenje pečenja samo da vidim Nejtana kako se preznojava. Nije prestajao da blebeće nešto o poslu. Nije me pitao jesam li ubica.

Sad sam već radoznala koliko dugo ovo može da traje. Nejtan je očigledno već neko vreme hteo da raskine, ali se sad plaši da ću ga ubiti. Svakako će uskoro ipak stisnuti petlju i izgovoriti: „Molim te da se iseliš iz mog stana i da mi se ne javljaš nikad više.“

S pozitivne strane gledano, imaću više vremena da potražim gde ću živeti dok čekam na ono što neminovno mora da se desi. Jutros sam pronašla jedan dvosoban stan koji je prilično obećavao, a stanodavac nije tražio potvrdu da imam stalna primanja. Na slikama stan izgleda kao rupa, a gazda je tražio da mu pošaljem sliku mojih stopala kad mi je odgovorio na mejl, ali hej, jeftino je.

Ponekad razmišljam o tome kako bi ona dvadesetdvogodišnja ja bila potpuno užasnuta ovom mnome na pragu tridesete. Ona sva ozarena, samozadovoljna mlada u petosobnoj kući

bila je tako sigurna da je shvatila sve o životu i da će uvek sve biti po njenom.

Pogodi šta je posle bilo, glupačo!

Za vikend preko volje šaljem prijave na dve poslovne ponude. Jedna je već odbijena. Stvarno mi ide ubistveno u poslednje vreme (igra reči je bila namerna).

Da budem poštena, u stvari ne želim novi posao. Objavila sam pod pseudonimom tri ljubavna romana i treći se zapravo nešto malo i prodaje. Neočekivan obrt događaja s obzirom na to da prve dve knjige gotovo niko nije kupio, ali na sledećoj ću sad morati svojski da zapnem, da ne izgubim zalet.

Možda će se, budem li imala malo sreće, prodavati dovoljno da ne moram da tražim novi redovni posao na kome ću zaglupljivati od dosade.

Naravno, sad moram da se brinem zbog tog nekakvog podkastera koji je rešio da rasvetli moju prošlost – neka čitateljka bi mogla da otkrije da njen novi omiljeni ljubavni romančić piše žena osumnjičena za ubistvo. Osim mog književnog agenta, mog izdavača i moje babe niko ne zna za moju karijeru romansijerke, ali sam omiljena meta detektivima amaterima na internetu.

Ta misao me grize čitav vikend. U ponedeljak ujutru trčim brže nego obično na traci za vežbanje u gimnastičkoj sali u Nejtanovom stambenom kompleksu, pa onda odem do prodavnice, jer moram da poverim svoja osećanja čokoladi. Velikoj količini čokolade.

Prodavnice u Los Anđelesu nikad nisu puste, čak ni vikendom, zato što ovde niko nema pravi posao. Manevrišem oko jedne žene koja na vratima priča telefonom. Helanke su joj verovatno skuplje od svega što ja imam na sebi. Dupe joj u njima izgleda fantastično, doduše.

Guram kolica ka odeljenju s voćem i povrćem. Kupiću možda nešto što ću iseckati nasitno pred Nejtanom.

(Da sam bolji čovek, rekla bih mu: „Hej, čuo si za podcast, je li?“, i izbavila ga bede. Trebalo bi da pokušam da ne budem ovakva gadura. Sutra ću, možda.)

Vitka plavuša kucka prstom žutu bundevu, a ja se iz sve snage trudim da ne zamišljam kako joj razbijam bundevu o glavu.

Ne uspeva mi. Tikve su mi, ispostavlja se, slabost.

Pitam se da li bi tikva uopšte izdržala da se ne rasprsne o ljudsku glavu. Verovatno ne bi. Rasprsla bi se i na kraju bi se sve završilo glavoboljom i licem zamazanim komadićima bundeve.

Žena podiže pogled i ugleda me kako zurim u nju. Osmeh-nem joj se kao da nisam upravo zamišljala kako joj razbijam glavu. Žena se udaljava, uznemireno se osvrćući preko ramena ka meni.

Stvarno bi trebalo da pokušam da ne budem tolika gadura.

Ne želim da razmišljam o ubistvu, ali izgleda da nisam u stanju da prestanem. Ne zamišljam da ubijam baš svakoga – ali poprilično mnogo ljudi.

Počelo je ubrzo pošto je Savi ubijena. Svi su govorili da sam je ja ubila, a ja nisam mogla sa sigurnošću da kažem da nisam, pa sam počela da razmišljam kako sam sve *mogla* da je ubijem. Razmišljala sam kako bih, ako razmotrim dovoljno mogućno-sti, mogla da nađem na nešto što će mi podstaći sećanje.

Dosad nisam imala sreće, ali ću možda jednog dana naići na to. Zamisliću kako ubijam kelnericu praznom čašom od milkšejka i sve će mi se u trenu vratiti. *Ah, da! Tako je! Savi i ja smo se posvađale oko toga je li najlepší šejk od jagoda ili od čokolade i ja sam pobesnela i ubila je čašom. Policajci, vodite me!*

Stvarno bih volela da je policija pronašla čime je Savi ubije-na. Spasli bi me mnogih ubistava koja sam zamišljala.

Telefon mi zazuji. Na ekranu piše *Baba*, što me ne čudi. Telemarketinški operateri i moja baba – jedini ljudi koji telefon koriste za ono za šta je prvobitno bio namenjen.

Prihvatam poziv i prinosim telefon uvu. „Zdravo, bako.“ Tip do mene mi se malčice osmehne, kao da pozdravlja to

što razgovaram sa svojom bakom. Odguram kolica do samog ćoška, gde stoji kupus.

„Lusi, dušo! Zdravo. Jesi li u gužvi? Prekidam li te u nečemu?“

Baba me uvek pita prekida li me, kao da misli da mi je kalendar pretrpan društvenim obavezama, a ja čak i nemam bliskih prijatelja. Samo nekoliko poznanika s posla, koji definitivno nikad više neće ni progovoriti sa mnom.

„Ne, samo kupujem nešto u samoposluzi“, odgovaram joj.

„Kako je Nejtan?“

„Najtan je... znaš. Nejtan.“

„Uvek to kažeš. Ne znam šta ti to znači. Nisam ga ni upoznala.“

„Dobro je.“

„Jasno.“ Nakašlja se s nelagodom. „Čuj, moram nešto da te zamolim.“

„Šta?“

„Sitnicu, u stvari, i htela bih samo da te podsetim da sam jednom nogom već u grobu.“

„Govoriš da si jednom nogom u grobu ima već dvadeset godina.“

„Onda je opravdano pretpostaviti da sad već sigurno jesam!“ Zasmeje se gleno.

„Da nisi pijana?“

„Lusi, dva je posle podne. Naravno da nisam pijana.“ Baba zastaje. „Samo sam malčice pripita.“

Prigušujem smeh. „Šta si htela da me zamoliš?“

„Rešila sam da slavim rođendan. Da napravim veliko slavlje. Slavim jubilarnih osamdeset, znaš.“

„Znam.“

Stvarno znam. Jedino se njenog rođendana i setim bez podsetnika.

„Dolaziš, naravno?“ Glas joj je pun nade. Jebiga.

„Ne mogu da slavim rođendan bez unuke miljenice.“ Sad mi natura grižu savesti.

„Znaš da ti je to jeftina fora da mi pričaš kako sam ti miljenica. Imaš troje unučadi.“

„I ti i ja znamo da su Ešli i Brajan seronje.“

„Trebalo bi, valjda, da se ipak pretvaramo da su nam dragi.“

„Ne mogu da slavim rođendan samo sa seronjama.“

Nasmejala bih se da strepnja u meni ne raste sve brže.

„Misliš da možeš na poslu da dobiješ koji slobodan dan?“, pita me baba.

„Otpustili su me.“

„Savršeno! Ovaj, izvini“, dodaje ona brže-bolje.

„Znaš da ionako nisam volela taj posao.“

„Povlačim izvinjenje. Čestitam ti na dobijenom otkazu.“

„Hvala.“

„Kad već imaš slobodnog vremena, da dođeš možda na duže? Na nedelju dana? Već sam razgovarala s tvojom mamom, ona kaže da možeš da budeš kod njih koliko hoćeš.“

„Nedelju?“ Ciknula sam toliko glasno da sam trgla neku ženu koja je upravo prolazila.

„Ovo je stvarno u poslednji čas, a mama ti je slomila nogu... trebaće nam pomoć da sve spremimo. Pustila bih te da budeš ovde kod mene, ali nema mesta naravno.“

Bilo bi dovoljno grozno da provedem u svom rodnom mestu i samo jedan dan, ali čitavu nedelju?

Sedam dana u gradiću u kome sam nekada bila uspešna, i udata, i imala mnogo prijateljica zavirljivih zbog moje (lažne) sreće.

Bila bi to čista suprotnost slavodobitnom povratku. Da se posle pet godina doteturam nazad, nezaposlena, razvedena, bez prijatelja. Ne mogu čak ni da kažem ljudima da sam objavila tri knjige. Sva se stresem kad se prskalica koja vlaži voće i povrće da ostanu sveži okrene i popraska i kupus i moju ruku. Odmičem se malo.

„Možda bi više volela da povedeš i Nejtana, pa da noćite u hotelu? Tvoja mama bi sigurno razumela što hoćeš da budeš u hotelu ako bi dovela i njega.“

Zamislim načas da pozovem Nejtana da pođe sa mnom u Plampton u Teksasu. Pitam se da li bi ga to konačno nateralo da me ostavi. Odlazak na samu pozornicu zločina verovatno bi bio korak predaleko, čak i za njega.

„Možeš da me odbiješ.“ S druge strane telefonske veze čujem zveckanje, kao kad se kockice leda ubacuju u čašu. „Znam da si sigurno vrlo zauzeta...“

„Znaš da nikad nisam zauzeta.“

„Baš je čudno što to uvek kažeš. Ljudi tvojih godina su obično tako ponosni što su stalno zauzeti. Jedna devojka iz crkve mi je barem sto puta rekla koliko je strašno zauzeta. Počinjem da se pitam da ne pokušava time da dozove pomoć.“

„Pričala si i s tatom? O tome da budem kod njih?“

„Naravno da nisam. Trudim se da izbegnem razgovor s tvojim ocem kad god mogu. Kejtlin je razgovarala s njim. Nismo naumile da ga tek tako zaskočiš.“

„Tata nikad nije voleo iznenađenja.“

Prikovala sam pogled za jednu bundevu i razmišljam da li da je razbijem samoj sebi o glavu.

Trepnem. „Izvini. Bundeve.“

„Ne kupuj bundeve, dolaziš u Teksas!“

„Joj, zaboga.“

„Je l' tako?“ U glasu joj se ponovo čuje nada.

Uzdišem. Ne mogu da je odbijem, od sve porodice jedino nju volim. Od *svih ljudi* gotovo jedino nju volim. „Da. Dolazim u Teksas.“

Tihi glas, na koji se stalno trudim da ne obraćam pažnju, šapuće mi u uvo: „Hajde da *ubijemo*...“

Čvršće stiskam telefon i primoravam glas da učuti.

„Divno! Misliš da će Nejtan hteti da dođe?“

Drhteći, uzdišem. Glas je, izgleda, učutao. „Mislim da neće moći da dobije slobodno na poslu.“

„Aha, pa naravno. Dobro, onda kupujem avionsku kartu samo tebi. U redu ti je da pođeš za vikend?“

„Ne moraš to da radiš.“

„Kojišta, ja to želim. Ionako mi je smrt za vratom.“

Možda nam je smrt za vratom svima, ali malo je previše nadati se tome.

„Naravno, za vikend.“ Vraća mi se u misli poslednje što je rekla. „Čekaj, da nisi bolesna?“

„Da ja znam, nisam, ali prijatelji mi umiru kao muve, tako da je stvarno samo pitanje časa.“

„Kakav bodar duh.“

„Slušaj sad, ja baš nešto više i ne vozim, ali verovatno bih uspela da stignem do Ostina po tebe. Ako auto bude hteo da upali. Sad se to više nikad ne zna.“

„Ne brini zbog toga, iznajmiću kola. I uzeću sobu u hotelu.“

„Tvojoj majci se to neće dopasti.“

Stiskam koren nosa.

„Lusi?“

„Molim?“

„Čula si za taj podkast, je l' tako? Taj o tebi?“

ČETVRTO POGLAVLJE

LUSI

Moram da kupim kofer, zato što nikada ne putujem. Nekada sam imala divan komplet kofera, ali napustila sam muža ponevši samo odeću naguranu u kese za đubre.

Bruster me dočekuje na vratima i uzbuđeno njuška novi ljubičasti kofer. Nejtan je kod kuće, i dalje u crnim pantalonama i beloj košulji u kojima je išao na posao. Lice mu sine kad ugleda kofer. Čoveče, što si suptilan.

„Ideš nekuda?“

Bacam kofer na pod. „Ne, to je za leš.“

Zinuo je. Gleda u mene, pa u kofer.

„Šta je?“ Pogledam i ja u kofer. „Misliš da je trebalo da kupim veći?“

Nejtan me netremice gleda nekoliko trenutaka, pa uzdahne duboko i uzrujano. „Gospode bože, Lusi.“

Saginjem se da pomazim Brustera. Bruster mi liže ruke, nesvestan napetosti. Psi ne znaju za podkaste o ubistvima. Imaju sreće, prasci jedni.

„Nećeš čak ni pokušati da se pretvaraš, je li?“ pitam Nejtana.

„Molim?“ Između obrva mu se pojavljuje malena uspravna bora. Nejtan ima savršene holivudske obrve. Oblikovane

profesionalnom rukom. Dopadalo mi se kod njega što nije od onih muškaraca koji smatraju da im muževnost zavisi od negovanja lepote, odnosno odsustva istog.

Sad me te dve savršeno očupane obrve nerviraju.

„Mnogi se prave kako misle da je nisam ja ubila“, kažem. „Ponašaju se kao da hoće da čuju i moju stranu priče, kao da nisu već zauzeli stav.“

„A, to. Ovaj, ja hoću da čujem tvoju stranu...“

Prevrnem očima. Rekao je to toliko neiskreno da se i ne trudim da mu odgovorim.

Ima muškaraca kojima se stvarno dopada ta priča o sumnji za ubistvo. Prve dve godine pošto se sve to desilo, dobijala bih s vremena na vreme mejl s pozivom na flert i izlazak. Tipovi koji jure za uzbuđenjima, valjda. Ili su hteli da me spasu. Živa je istina da mi treba poprilično spasavanja.

Nejtan, očigledno, nije među takvima.

„Ideš li... nekuda?“, pita me posle poduže ćutnje.

„U Teksas. Baba slavi rođendan.“

„Aha.“

„Pozvala je i tebe.“

Nejtan trepne. „Ovaj... ne znam mogu li... znaš, zbog posla.“

„Naravno.“

„Kad polaziš?“

„U petak. Ostaću oko nedelju dana.“

Nejtan klima glavom. Čekam da mi predloži da ponesem sve svoje stvari kad budem pošla. U mukloj tišini čuje se samo kako Bruster temeljno njuška nogavice mojih farmerki.

„Hoćeš da mi ispričaš?“, pita me na kraju Nejtan.

„Šta?“

„Tvoju stranu priče.“

Pobogu. Muškarci su takva deca. Boje se da prekinu, pa se samo ponašaju pakosno ili se povlače dok žena ne pobesni i ne ostavi ih.

Opasan korak – da naljutiš ženu osumnjičenu za ubistvo toliko da te ostavi.

„Hoćeš li mi verovati ako ti ispričam?“, pitam. Telefon mi zazvri. Vadim ga iz tašne i čitam poruku od mame:

Ne uzimaš hotel. Spremam ti gostinsku sobu.

Brzo kucam odgovor. Ništa mi ne fali u hotelu.

Pogledam u Nejtana i sasvim jasno vidim da je odgovor na pitanje koje sam mu postavila *ne*.

„Da“, slaže me.

„I dalje se ne sećam ničega što se dešavalo te noći, ali nikada ne bih uradila ništa loše Savi.“ Reči mi s lakoćom sleću sa usana. Izgovorila sam ih već stotinu puta.

Nejtan me gleda kao da očekuje još nešto. Svi me uvek tako gledaju.

Telefon mi zvoni. Mama. S uzdahom primam poziv.

„Nećeš uzeti hotel.“ Ton njenog glasa ne ostavlja nikakvog prostora za raspravu.

„Zdravo, mama, kako si?“, pitam je oporo. Dok izlazim na balkon, Nejtanov pogled je i dalje netremično prikovan za mene.

„Dobro sam. Ne uzimaš hotel.“

„Baba kaže da si slomila nogu.“ Gledam dole na ulicu, gde neka žena prolazi gurajući kolica za bebu. Iz kolica glavu promalja mali mops i okreće spljoštenu njuškicu ka suncu.

„Ne menjaj temu.“

„Mislila sam da voliš kad pokušavam da neobavezno ćaskam. Da se ponašam kao normalno ljudsko biće, i tako to.“

„Lusi.“ Već sam joj beskrajno dojadila, a nisam još ni došla tamo kod njih.

„Neka Ešli ili Brajan spavaju tu u sobi. Dolaze i oni, je li tako?“

„Samo na noć-dve. Ti ćeš biti ovde kod nas. Imamo dovoljno mesta. Osim toga, ceo svet će nas ogovarati ako ne budeš kod nas.“

Ah. To je jedini bitan razlog.

Okrenem se i naslonim leđima na ogradu. Nejtan unutra besomučno kuca poruke na telefonu. „Bože nas sakloni da ljudi nešto pričaju o meni. Ne mogu ni da zamislim kako bi to bilo.“

„Noćenje u najjeftinijem hotelu u gradu je osamdesetak dolara, a sumnjam da je taj dorastao tvojim merilima.“

„Hrabro je od tebe što pretpostavljaš da ja imam nekakva merila.“ Mada, u pravu je. S obzirom na to da sam upravo ostala bez posla, nimalo mi ne treba da potrošim nekoliko stotina dolara na hotelsku sobu.

„Prosto dođi i budi kod nas, Lusi. Ne otežavaj situaciju.“

Izostavila je „kao što inače uvek radiš“ s kraja rečenice. Valjda je pretpostavljala da se to podrazumeva.

„Dobro. Hvala ti.“

„Ah.“ Iznenadila se, kao da nije stvarno očekivala da će uspeti. Omekšala sam, valjda. „Lepo.“

„Ozbiljno, kako si polomila nogu?“

„Pala sam s pokretnih stepenica. Znaš onih u gimnastičkoj sali, što se vrte oko sebe, ne idu nikuda. Visoke su, pa sam promašila jedan stepenik i... obrukala sam se, najblaže rečeno.“

„Mene više brine što je bolelo.“

„I jeste. Prekidam sad i puštam te. Samo još: baka ti je rekla za onaj...?“

„Da, znam za podkast.“

U stvari sam verovatno znala za podkast pre nego iko drugi. Prvi mejl sam dobila pre pet meseci.

Od: Ben Ovens

Naslov: Podkast Čuješ li laž?

Zdravo, Lusi,

Zovem se Ben Ovens, novinar sam i voditelj podkasta *Čuješ li laž?* Istražujem ubistvo Savane Harper i rado

bih seo s tobom da popričamo. Zapravo i ja živim u Los Angelesu, pa će mi biti drago da dođem do tebe. Molim te slobodno mi piši na mejl ili me zovi na 323-555-8393.

Pozdrav,
Ben

Nisam mu odgovorila.

Kad sam ga potražila na *Guglu*, pronašla sam prvu sezonu podkasta i poprilično članaka s vrlo neujednačenim ocenama.

„*Etika je sumnjivog nivoa*“, pisalo je u jednom članku, „*ali rezultati mu se ne mogu osporavati!*“

U drugom je Ben opisan kao „dečački lepuškast“, zbog čega sam ga samo omrzla još više. Nikad mi se nisu dopadali muškarci koji bi se mogli opisati kao *dečački lepuškasti*. Uvek su puni sebe.

Ionako nikad ne odgovaram na mejlove u kojima mi neko piše o Savi, pa nisam imala nameru da napravim izuzetak ni radi ovog klipana punog sebe. Arhivirala sam mejl i nastavila da gledam svoja posla.

Većinom mi, naravno, na mejlove u kojima mi pišu o Savi i ne traže odgovor. Uglavnom su ti mejlovi neka varijacija na temu „*Kako možeš da živiš sama sa sobom, kučko bezdušna?*“ ili „*Gorećeš u paklu*“, osim što je gotovo uvek spojeno sasobom ili razdvojeno gore ćeš, što mi krajnje ide na živce. Uvreda nekako nema željeni efekat kad je napisana s pravopisnim greškama. Rado bih im otpisala da ih upozorim, ali prema mom iskustvu, tikvani ne cene naročito kad im ispraviš pravopis.

Sedam na krevet pored otvorenog kofera i pregledam mejlove koje mi je Ben poslao pre nekoliko meseci. Bruster njuškom gurka kesicu gumenih bombona na noćnom ormariću, pa ga oteram i ubacim jednu bombonu u usta.

Drugi mejl je stigao koju nedelju posle prvog, s predlogom za sastanak. Zatim i treći:

Od: Ben Owens

Naslov: Podkast Čuješ li laž?

Zdravo, Lusi,

Pišem poslednji put! Zaista bih voleo da razgovaram s tobom i čujem tvoju stranu priče. Voljan sam da se nađem s tobom pod tvojim uslovima. Podkast sad stvarno dobija pravu formu i mislim da je važno da se čuje i tvoja strana.

Pozdrav,

Ben

O, mili, naivni Ben. Niko ne daje ni suvu šljivu za moju stranu priče.

Doduše, moja strana priče glasi: „Ne sećam se ničega“, tako da i nije nešto naročito uzbudljiva. Niti naročito verovatna, očigledno. Provirim da vidim šta radi Nejtan. Nejtan utapa u piću neprijatna osećanja prema svojoj devojci ubici. Svetlost s televizijskog ekrana treperi na njegovom napregnutom licu.

Trudila sam se da ne razmišljam o tome koliko je popularna ova sezona podkasta, ali sad više ne mogu da sprečim sebe. Ukucam na *Guglu* Ben Owens *Čuješ li laž?* i iskače Benova slika. Izgleda vrlo zadovoljan sobom.

Postoji mnoštvo članaka o podkastu. Sajtovi koji se i inače bave kriminalističkim sadržajima preuzeli su priču, ali dospela je i u zvanične medije. *Entertejnmment* vikli, *Veniti fer* i još desetak sličnih sajtova postovali su članke s naslovima kao što su „Ovo ubistvo iz jednog malog grada postaće vaša nova kriminalistička opsesija“ i „Počnite da slušate o ubistvu, nastavite da slušate razne akcente: podkast *Čuješ li laž?* ponovo otkriva jedan zaboravljeni slučaj iz Teksasa“. Na *Tviteru* je napravljena prava žurka na kojoj su prštale teorije.

Ljudi su se, izgleda, podelili u timove, pošto sam videla da se pojavljuje „Tim Savi“. Logika mi nalaže zaključak da mora da postoji i „Tim Lusi“, mada ne vidim nikakve dokaze za to.

Spuštam pogled ka Brusteru i priželjkujem da mogu da smislim neki izgovor pa da izbegnem putovanje. Trebalo je da napomenem babi da će to što ću i ja doći na njen rođendan verovatno upropastiti čitavu proslavu. Ja sam ona o kojoj na svim druženjima pričate svima živima kad razgovor stigne do problematičnih likova u porodici. Dobra sam tema za priču, ali nije pametno *pozivati me* ni na kakva događanja.

Samo što baba mene nikad ne pita ni za šta, a i nisam je ni videla otkako sam pre pet godina otišla iz Plamptona. Nikad nije putovala avionom, *pa je niko neće zajebrati da počne ni sada*, da navedem njene vlastite reči. Takođe je više puta izrazila zabrinutost da bi je, ako ikad dođe u Kaliforniju, ovde mogli silom nahraniti keljom.

Teksašani mrze Kaliforniju. To je jedan od razloga iz kojih sam se nastanila u Kaliforniji.

Osim toga, Ešli i Brajan stvarno jesu seronje. Baba ima pravo – ne može da slavi rođendan ako joj na slavlje dođu samo seronje.

Ako već idem, mogla bih baš i da se naoružam znanjem pre nego što pođem. Otvaram aplikaciju s podkastima i nađem *Čuješ li laž?*

Puštam prvu epizodu dok se pakujem.

Čuješ li laž?, podkast s Benom Ovensom

PRVA EPIZODA – „UMILJATIJU DEVOJKU NIKAD NISTE UPOZNALI“

U Ostin sam stigao u utorak i, pošteno da vam kažem, razočaran sam što nigde ne vidim kaubojske šešire.

Prvi put sam u Teksasu. Zamišljao sam da se uz ulicu nižu sve sami kiosci s roštiljem i radnje u kojima se prodaju kaubojske čizme i ostalo što vam treba kad jašete konje. Sedla? Pojma nemam. Ne znam ništa o konjima. Nikad nisam otišao kao turista u brda oko Los Anđelesa, gde možete da odete konjem do meksičkog restorana, nalijete se margaritama do grla, pa odjašete nazad. Uvek mi se činilo da to nije naročito dobra ideja.

Ostinski aerodrom je krajnje ostinski. Jasno mi je to na prvi pogled iako nikad pre nisam bio u ovom gradu. Odmah su uočljivi znaci koji ga predstavljaju kao svetsku prestonicu žive muzike, a ako ste i na tren posumnjali u to, ispred jednog kompleksa pultova s hranom svira bend. Prostor u kome se podiže prtljag dekorisan je gitarama. Na čitavom aerodromu nema ni jednog jedinog *Starbaksa* ni *Mekdonaldsa*, jer znate kako se ono kaže: Ostin mora da ostane uvrnut. Drugi deo te izreke, koga se niko ne seća, glasi: podržite ostinska mala preduzeća. Na ostinskom aerodromu postoje samo ostinske firme. Razmišljam o tome da li da pojedem roštilj pre nego što pođem s aerodroma, ali mi se nekako čini da je večera na aerodromu kad si tek stigao nekako žalosna. Zato upadam u kola koja sam iznajmio i polazim u Plampton.

Odatle Teksas ne liči više na ono što sam očekivao. Sve se zeleni. Mislio sam, valjda, da je Teksas pustinja. Kao dokaz da sam stvarno glupan, kiša počinje da lije tako jako da sam primoran da stanem na jednom proširenju puta i sačekam nekoliko minuta, jer ne vidim kuda vozim. Lije kao

da se sprema smak sveta, pa počinjem da se pitam jesam li pogrešio kad sam izabrao ovaj slučaj.

Biću iskren s vama, narode. Dok sam sedeo u tim kolima gledajući potop napolju, ozbiljno sam pomišljao da se vratim na aerodrom i odletim pravo kući.

A pošten da budem, još sam razmišljao i o onom roštilju.

Kad je kiša konačno popustila, guram dalje, gladan i razdražljiv. Posle otprilike dva sata stižem u Plampton u Teksasu.

[kantri muzika]

Plampton je starinski, ljubak gradić u oblasti Teksas hil kantri. Ima petnaestak hiljada stanovnika, ali taj broj raste svake godine. Mesto je turističko zahvaljujući tome što je u blizini nekoliko vinarija, ali je postalo omiljeno i među mladim parovima koji žele da pobegnu iz velikih gradova. Javno školstvo ovde se ubraja među najbolje u Teksasu.

Kad sam stigao, centar kipi od turista, ali kad malo prošetam oko jednog kvarta, nekoliko meštana me prepozna. Jedan čovek mi čak dovikuje da s nestrpljenjem očekuje podcast. Dobar glas je stigao pre mene.

Radnje uglavnom pripadaju malim plamptonским preduzetnicima, ali je nekoliko velikih lanaca prodrlo i ovamo, jer je gradić narastao prethodnih godina. Prvi *Starbaks* se otvorio pre dve godine, na šta mi se za prva dva dana požalilo barem pet ljudi.

Plampton je ipak, na žalost gotovo svih ovdašnjih stanovnika, najpoznatiji po slučaju Savane Harper. Većina Plamptonaca ne želi da ima nikakve veze s velegradskim životom – njihove porodice ili žive ovde već pokolenjima, kao porodica Lusi Čejs, ili su se doselile ovamo upravo zato da bi umakle iz velikog grada, kao porodica Savane Harper. Ne dopada im se da budu poznati zbog jednog krvavog ubistva.

U Plamptonu je to sveopšte osećanje – tako nešto nije trebalo da se desi ovde. Takva zlodela se dešavaju na zlim

mestima, ne u jednom gradiću čiji se svi stanovnici pozna-ju i svi odlaze u istu crkvu.

Dok se prijavljujem u hotelu, Norma me malo upoznaje s plamptonskim životom. Norma je prijatna žena od pedesetak godina, radi na recepciji radnim danima do šest uveče.

Norma: Nemojte da idete u bar u Frenklinovoj, tamo svi turisti idu da se našljemaju. Kad sam poslednji put bila tamo, neka mlada je slavila devojčako veče, pa su devojke bacale konfete u obliku penisa, verovali ili ne. Sati-
tama sam vadila penisice iz kose.

Ben: Mora da je bilo... neprijatno.

Norma: Idite u onaj malo dalje, u Glavnoj. Zove se *Blubonet tavern*.

Ben: Imaću to na umu, hvala vam.

Norma: Vi ste iz Kalifornije?

Ben: Da, iz Los Anđelesa. Iz San Franciska poreklom. Sad živim u Los Anđelesu.

Norma: Čitava ta država će propasti u okean posle prvog jačeg zemljotresa, znate.

Ben: Čuo sam za to.

Norma: Znate da i Lusi Čejs živi tamo. Užasna žena. Savana je bila takvo jagnje. Umiljatiju devojku nikad niste upoznali. Nadam se da ćete postići da Lusi plati za ubistvo.

Taj lajtmotiv se, trebalo bi da dodam, ponavljao prvih nekoliko dana koje sam proveo u Plamptonu.

PETO POGLAVLJE

LUSI

Odrasla sam u ovoj kući u Klover stritu. Parkirala sam se na ulici ispred kuće i nekoliko minuta samo gledam u nju iz kola koja sam iznajmila.

Okrećili su je drugačije, u nežnu nijansu breskve – čudan izbor za spoljašnju stranu kuće – ali inače je ista. Na verandi je u drvenim posudama posađeno ljubičasto cveće. Travnjak je lepo podšišan. Dvosed za ljuljanje na verandi je beskoristan šest meseci godišnje jer je prevruće da se na njemu sedi.

Konačno sam skupila snagu da izađem iz automobila. Šest je uveče, i dalje je dan, i dalje je vrelo kao u paklu. Vrućine su u ovo doba godine nemilosrdne. Stvarno je drkadžijski od babe što je našla da se rodi baš u avgustu.

Vadim kofer i gegam se preko travnjaka do kuće.

Tata otvara vrata pre nego što sam stigla da pokucam. Osmehuje se široko, drugarski. Odlično je ovladao onom tek-saskom umetnošću da budete učtivi prema ljudima oči u oči, a onda ih iza leđa mažete blatom.

„Lusi!“ Korakne ka meni i na tren me zagrli.

„Zdravo, tata.“

„Konačno si došla kući. Ulazi!“ Sklanja se s vrata i poziva me teatralnim zamahom ruke.

Unutra je sveže i mračno kao i uvek. U prizemlju nikad nema mnogo svetlosti.

Tata zatvara vrata. Tamna kosa mu je sad proseda malo jače nego prošli put kad sam ga videla. Oči su mu duboko usađene, zbog čega mu lice izgleda duševno, a naročito kad gleda u mene. Razočaranje mu je urezano u svaku crtu lica.

„Kako si doputovala?“ Pogled mu je prikovan za moj kofer.

„Dobro“, slažem. Prejela sam se čokolade, a upali smo u turbulencije, pa sam zamalo povratila. Poslednjih petnaest minuta leta provela sam stiskajući kesu za povraćanje.

Tata klimne glavom i načas me pogleda u oči, ali brzo skreće pogled. Očigledno i dalje ne može da me gleda pravo u lice.

Okrećem se da pogledam dnevnu sobu. Nameštaj je uglavnom nov. Barem meni. Smeđi plišani kauč, stolica presvučena nekakvim ružnim platnom na narandžaste i ružičaste pruge, koja pritom i izgleda neudobno. Drveni okvir stolice izgleda kao da je star, ali mebl kao da je nov-novcijat, kao da je neko nedavno uradio ovo stolici, namerno. Mamin ukus je uvek bio sumnjiv kad je o uređenju kuće reč.

Na stočiću do te užasne stolice stoji slika na kojoj smo Savana i ja s još nekoliko žena. Snimljena je na nekom venčanju, nedugo pošto sam se vratila u Plampton. Izgledamo kao da poziramo za *Sadern living*, jato belkinja u haljinama pastelnih boja, s kosom koja pada savršeno talasasto.

Lično mi se čini da je ta slika tu stravično neukusna, iz dva razloga. Kao prvo, ljudi većinom misle da sam ja ubila Savi, a možda su čak i u pravu; drugo, Savi je ubijena posle jedne svadbe. Ne ove na kojoj smo se slikale, ali ljudi koji navraćaju ne moraju to da znaju. Reaguju li gosti užasnuto, pitaju li: „*Zaboga, je li to snimljeno onog dana kad je ubijena?*“ Onda mama može da se raspriča o svemu.

U stvari, upravo sam shvatila zbog čega je izabrala ovu sliku. Većina ljudi ne bi imala nimalo želje da priča o kćerki koja je

možda nekoga ubila, ali to ne važi za moju mamu. Moja majka zna kako da drži pažnju publike, a nema boljeg načina za to nego da ispričate najgrozniiju vražju priču na svetu.

„Majka ti je u svojoj sobi. Mislim da je malo dremnula, ali sad je verovatno već ustala.“ Tata se osmehuje i odmiče za korak, tako da je poširok razmak među nama. „Da odeš možda gore do nje da se pozdraviš?“

Lampa na stočiću pored kauča nije nova. Imamo je otkad znam za sebe. U obliku je dugačkog keramičkog cilindra, i teška je, ali ne *preteška*. Mogla bih da je podignem, zamahnem i razbijem mu glavu. Lampa se možda čak ne bi ni razbila. Prilično je kabasta. Mami bi to značilo. Mora biti da voli tu lampu, s obzirom na to otkad je ima.

Nered joj, međutim, ne bi bio mio. Njemu bi šiknula krv iz usta i isprskala bi zidove. Možda i kauč, a ne liči mi na kauč s koga bi bilo lako očistiti krv.

Nemam pojma, doduše, s kakvih se kaučeva krv lako čisti.

Možda ne bi bio takav nered ako bih ga udarila po zatiljku. Bilo bi zgodno jer mi se sad okrenuo leđima. Ne bi ni znao šta ga je snašlo.

Svakako ne u tom trenu. Mada mislim da se niko, a moj otac najmanje od svih, ne bi iznenadio ako bih ubila nekoga.

„Šta ti je? Je li ti loše?“

Pitanje me trgne, jer se tata opet okrenuo dok sam ga ubijala i sad mu je pogled prikovan na mene.

„Lice ti je čudno“, kaže on. „Šta nije u redu?“

„Samo sam umorna od puta.“

Hoću da oteram ubilačke misli iz glave, ali je svaki psihoterapeut kod kog sam bila (a bila sam kod nekoliko njih) tražio od mene da razumem svoje nasilničke fantazije umesto da pokušavam da ih sprečim.

Nedavno sam svojoj poslednjoj psihoterapeutkinji priznala da je jedini plod pokušaja da u svojoj glavi više ne ubijam ljude